

„Viešpaties pėdomis“

„Jėzus yra kelias. Jis paliko šiame pasaulyje aiškus savo pėdas, neišdildomus ženklus, kurių nesunaikino nei metai, nei priešo klasta“, šv.

Chosemarija priminė 1955 m. balandžio 3 d. homilijoje, paskelbtoje „Dievo bičiuliuose.“

2024-02-12

*Ego sum via, veritas et vita*¹, Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Šiais žodžiais Viešpats aiškiai mums parodė tikrąjį kelią, vedantį į amžinąją laimę. *Ego sum via*: Jis yra

vienintelis kelias, jungiantis dangų su žeme. Jis tai skelbia visiems žmonėms. Ir ypač primena tiems, kurie, kaip tu ir aš, Jam pasakėme esą pasiryžę rimtai žvelgti į savo krikščioniškąjį pašaukimą, idant Dievas visada būtų mūsų mintyse, lūpose ir visuose mūsų darbuose, net pačiuose kasdieniškiausiuose ir įprasčiausiuose.

Jėzus yra kelias. Jis paliko šiame pasaulyje aiškias savo pėdas, neišdildomus ženklus, kurių nesunaikino nei metai, nei priešo klasta. *Iesus Christus heri et hodie; ipse et in saecula*². Kaip mėgstu tai priminti! Jėzus Kristus, toks, koks buvo vakar apaštalams ir tiems, kurie Jo ieškojo, šiandien gyvena mums, ir gyvens per amžius. Tai mums, žmonėms, kartais nepavyksta pamatyti Jo veido, amžinai šiuolaikiško, nes mes žiūrime pavargusiomis ir blausiomis akimis. Dabar pradėdamas maldą prie

tabernakulio, prašyk kaip
Evangelijos akklasis: *Domine, ut
videam!*³ Viešpatie, kad praregėčiau!
Kad mano protas nušvistų ir Kristaus
žodis persmelktų mano dvasią; kad
Jo Gyvenimas įsišaknytų mano
sieloje, idant mane pakeistų
amžinosios Šlovės požiūriu.

Krikščionio kelias

Koks skaidrus Kristaus mokymas!
Kaip esame pratę, atsiverskime
Naująjį Testamentą, šį kartą
Evangelijos pagal Matą 11 skirsnį:
*mokykitės iš manęs, nes ašromus ir
nuolankios širdies*⁴. Ar tu suvoki šiuos
žodžius? Mes turime mokytis iš Jo, iš
Jėzaus, mūsų vienintelio pavyzdžio.
Jei nori žengti į priekį neklupdamas
ir neklaidžiodamas, turi eiti tik ten,
kur Jis ėjo, savo koją statyti į Jo pėdą,
įsiklausyti į nuolankią ir kantrią Jo
Širdį, semtis iš Jo įsakymų ir meilės
šaltinio. Trumpai tariant, turi sutapti
su Jėzumi Kristumi, turi stengtis iš

tiesų virsti kitu Kristumi tarp
žmonių, savo brolių.

Kad niekas nebūtų suklaidintas,
perskaitysime kitą šv. Mato citatą. 16
skirsnyje Viešpats dar aiškiau byloja:
*Jei kas nori eiti paskui mane,
teišsižada pats savęs, tepasiima savo
kryžių ir teseka manimi*⁵. Dievo kelias
yra atsižadėjimo, apsimarinimo,
pasiaukojimo, bet ne liūdesio ar
nusiminimo kelias.

Žvelk į Kristaus pavyzdį nuo
Betliejaus lopšio iki Kryžiaus ant
Kalvarijos kalno. Apmąstyk Jo
pasiaukojimą, patirtus sunkumus:
alkį, troškulį, nuovargį, kaitrą, piktus
kitų poelgius, nesupratingumą, Jo
ašaras...⁶ Ir Jo džiaugsmą dėl visos
žmonijos išgelbėjimo. Norėčiau, kad
dabar į savo galvą ir širdį įsidėtum –
dažnai apmąstytum ir įgyvendintum
– šiuos šv. Pauliaus žodžius, kuriais
jis kvietė efeziečius nedvejojant sekti
Viešpaties pėdomis: *Būkite Dievo*

sekėjai, kaip jo mylimi vaikai, ir gyvenkite meile, kaip ir Kristus pamilo jus ir atidavė už mus save kaip atnašą ir kvapią auką Dievui⁷.

Jėzus pasiaukojo, tapo auka iš meilės. Ir tu, Kristaus mokiny, tu, Dievo mylimiausias sūnau; tu, kuris buvai atpirktas Kryžiumi; tu taip pat privalai būti pasirengęs išsižadėti savęs. Kad ir kokios aplinkybės susiklostytų, nei tu, nei aš, negalime elgtis savanaudiškai, miesčioniškai, gyventi ištaigiai, lengvabūdiškai... ir – tebus atleista man už atvirumą – kvailai! *Jei sieki žmonių pagarbos, jei trokšti būti gerai vertinamas ar branginamas ir jei tau nereikia nieko daugiau, tik gyvenimo malonumų, – tu pasiklydai kelyje... Įeiti į šventųjų miestą, ilsėtis ir viešpatauti per amžius kartu su Karaliumi gali tik sunkų, nelaimių kupiną kelią įveikusieji⁸.*

Pasiryšk savo noru nešti kryžių.
Kitaip tu tik sakysi, jog seki Kristumi,
o tavo veiksmai šitai neigs; ir tau
nepavyks nei artimai bendrauti su
Mokytoju, nei iš tiesų Jį mylėti. Mes,
krikščionys, turime žinoti: neseiname
Viešpačiu, kai nemokame iš karto
atsisakyti visų dalykų, į kuriuos
pastūmėja įgeidžiai, tuštybė,
savivalė, savanaudiškumas...
Tenebūna nė vienos dienos,
nepasūdytos apsimarinimo malone ir
druska. Vyk šalin mintį, kad dėl to
būsi nelaimingas. Menka toji laimė,
jei nemoki nugalėti savęs, jei, užuot
drąsiai paėmęs savo kryžių, leidiesi
įveikiamas aistrų ir silpnybių.

Prisimenu vieno ispanų aukso
amžiaus rašytojo sapną – kai kas iš
jūsų tikrai esate girdėję mane
komentuojant jį kituose
apmąstymuose. Du keliai atsiveria
prieš jį. Pirmasis – platus,
išvažinėtas, lengvas, šalikelėse
netrūksta smuklių, užvažiuojamųjų

namų ir kitų malonių, smagių
vietelių. Žmonės čia joja raiti arba
važiuoja kariatomis, aplinkui
skamba muzika ir juokas –
beprotiškas klegesys; juo traukia
minia, apsvaigusi nuo tariamų,
efemeriškų malonumų, – šitas kelias
veda į bedugnę. Jį renkasi pasaulio
žmonės, amžinieji miesčionys; jie,
regis džiaugiasi, bet iš tiesų nejaučia
džiaugsmo; jie nepasotinamai vaikosi
visokių patogumų ir malonumų;
skausmas, savęs atsižadėjimas,
pasiaukojimas jiems varo siaubą. Jie
nenori nė girdėti apie Kristaus
Kryžių, tai jiems tarytum pamišėlių
svaichiojimas. O iš tikrųjų patys yra
pamišėliai – pavydo, godumo,
gašlumo vergai, be to, kenčiantys kur
kas labiau ir per vėlai suprantantys,
kad dėl menkaverčio niekniekio
pusvelčiui pardavė savo žemiškąją ir
amžinąją laimę. Viešpats mus įspėja:
*Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją
praras; o kas pražudo gyvybę dėl
manęs, tas ją atras. Kokia gi žmogui*

*nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, o
pakenktų savo gyvybei?*⁹

Kitas takelis šiame sapne suka
kitokia kryptimi: jis toks siauras ir
status, kad netgi arkliu joti
neįmanoma. Visi jį pasirinkusieji
eina pėsčiomis, galbūt vingių
vingiais, bet ramiu veidu,
braudamiesi per dagius, apeidami
uolas. Pakeliui jie palieka savo
drabužių skiautes ir net kūno
atplaišas. Bet kelio gale jų laukia
vaismedžių sodas, amžinoji laimė,
dangus. Šis kelias yra šventų
nuolankių sielų, kurios iš meilės
Jėzui Kristui su džiaugsmu dėl kitų
aukojasi; tai kelias tų, kurie nebijo
kopti ir su meile neša savo kryžių,
kad ir koks sunkus jis būtų, nes žino,
jog, jei našta parklupdys, jie vis tiek
pakils ir toliau kops aukštyn: Kristus
yra šių keleivių stiprybė.

Nieko tokio, jei ir suklumpame, nes iš
suklupus patirto skausmo

pasisemiame tvirtybės, padedančios
mums vėl pakilti ir skatinančios
drąsiai tęsti kelionę. Nepamirškite,
kad šventasis ne tas, kuris niekada
neparpuola, bet tas, kuris visada
nuolankiai ir su šventu atkaklumu
keliasi. Patarlių knygoje rašoma, kad
teisusis parpuola septynis kartus per
dieną¹⁰, taigi tu ir aš, vargšės būtybės,
neturime nei stebėtis, nei nusiminti
dėl savo silpnybių, suklupimų.
Žengsime pirmyn, jei ieškosime
stiprybės Tame, kuris mums
pažadėjo: *Ateikite pas mane visi,
kurie vargstate ir esate prislėgti: aš
jus atgaivinsiu!*¹¹ Ačiū, Viešpatie, *quia
tu es, Deus, fortitudo mea*¹², nes Tu, ir
tik Tu, mano Dieve, visada buvai
mano stiprybė, mano prieglobstis,
mano parama.

Būk nuolankus, jei iš tikrųjų nori,
kad tavo vidinis gyvenimas tobulėtų.
Nuolat pasitikėdamas prašyk
pagalbos Viešpatį ir Jo palaimintąją
Motiną, kuri yra ir tavo motina. Kad

ir kiek skaudėtų žaizda, dar
neužsivėrusi po paskutinio tavo
suklupimo, vėl ramiai apkabink
kryžių ir tark: Viešpatie, Tavo
padedamas, aš kovosiu, kad
nesustočiau, ištikimai atsiliėpsiu į
Tavo kvietimus, nebijodamas
skardžių nei kasdienio darbo
tariamų monotonijų, nei dagių, nei
kelio žvirgždo. Aš tvirtai tikiu, kad
Tavo gailestingumas man padės ir
kelio gale rasiu amžinąją laimę,
džiaugsmą ir meilę.

O paskui to paties sapno metu
rašytojas išvydo trečiąjį kelią: siaurą,
duobėtą ir skardingą kaip antrasis.
Keletas žmonių, nors patirdami
daugybę išmėginimų, žengė juo oriai
ir didingai. Tačiau jie prieidavo tą
pačią baisią bedugnę, į kurią vedė
pirmasis takelis. Šis kelias buvo
veidmainių, tų, kuriems stinga
grynų intencijų, tų, kurie
apsimestinai uolūs, tų, kurie gadina
dieviškuosius darbus, paversdami

juos žemiškojo egoizmo ir savimeilės išraiška. *Kaip kvaila įsitraukti į sunkų darbą, siekiant sužavėti kitus; didelėmis pastangomis laikytis Dievo įsakymų, trokštant žemiškojo atpildo. Tasai, kuris nori išpešti naudos iš dorybių, yra panašus į blogą verteivą, brangų daiktą parduodantį už kelis skatikus: užuot laimėjęs dangų, jis pasitenkina trumpalaikiu pagyrimu... Štai kodėl sakoma, kad veidmainių viltys tarsi voratinklis: reikia tiek daug pastangų jam išausti, o mirties vėjas vienu pūstelėjimu jį nusineša¹³.*

Žvelgiant į tikslą

Aš primenu jums šias amžinąsias tiesas, nes noriu pakviesti rimtai panagrinėti priežastis, lemiančias jūsų elgesį, kad ištaisytumėt tai, kas taisytina, kiekvieną dalyką paversdami tarnavimu Dievui ir žmonėms, jūsų broliams. Viešpats praėjo pro pat mus, pažvelgė su meile ir *pašaukė išventąjį pašaukimą,*

ne atsižvelgdamas į mūsų darbus, bet savo laisvu nutarimu bei malone, kuri dovanota mums Kristuje Jėzuje prieš amžinuosius laikus¹⁴.

Gryninkite savo intenciją, viskuo rūpinkitės iš meilės Dievui, džiaugsmingai apkabindami kiekvienos dienos kryžių. Daugybę sykių tai esu kartojęs, nes manau, kad šios mintys turėtų būti įrėžtos krikščionių širdyse: kai prieštaravimus, fizinį ar dvasinį skausmą mes ne vien pakenčiame, bet, atvirkščiai, visa tai pasitinkame su meile, aukojame Dievui kaip atgailą ir už savo, ir už visų žmonių nuodėmes, – tokia kančia tikrai neslegia.

Nešame ne bet kokį kryžių, – Kristaus Kryžių, suvokdami ir guosdamiesi, kad Išganytojas ant savo pečių prisiima visą jo svorį. Mes bendradarbiaujame kaip Simonas Kirėnietis, kurį, grįžtantį iš darbo

laukuose ir galvojantį apie pelnytą poilsį, privertė padėti Jėzui¹⁵. Savo noru būti Kristaus Kirėniečiu, petys į petį lydėti Jo kenčiantį išniekintą Žmogiškumą, – tai ne nelaimė mylinčiai sielai, tai rodo Dievo, kuris ją dėl šio pasirinkimo laimina, artumą.

Dažnai žmonės man sakydavo, jog nuostabą jiems kelia džiaugsmas, kurio – ačiū Dievui – kupini mano *Opus Dei* vaikai ir kuriuo užkrečia kitus. Kadangi tai akivaizdu, kaskart atsakau vis taip pat, nes nežinau, kaip kitaip paaiškinti: jie laimingi, nes nebijo nei gyvenimo, nei mirties, nesileidžia įbauginami negandų, nes stengiasi nuolatos gyventi pasiaukojimo dvasia ir, nepaisydami savo pačių menkumo bei silpnumo, yra pasirengę atsižadėti savęs, kad krikščioniškąjį kelią padarytų lengvesnį ir malonesnį kitiems.

Kaip širdies plakimas

Žinau, kai jums kalbu, Dievo akivaizdoje kiekvienas stengiatės apmąstyti savo elgesį. Ar ne tiesa, jog dauguma tavo sielą drumsčiančių širdgėlių, dauguma neramumų kyla dėl to, kad neatsiliepei į dieviškąjį kvietimą arba galbūt pasukai veidmainių keliu, nes ieškojai pats savęs? Apgailėtinais stengdamasis išlaikyti aplinkinių akyse išorinį krikščioniško elgesio įvaizdį, tu nenorėdavi atsižadėti į klystkelių pastūmėjančių aistrų, jas apmarinti, beatodairiškai, kaip Jėzus Kristus, pasiaukoti.

Šiomis susikaupimo prieš tabernakulį valandėlėmis jūs negalite vien klausytis kunigo žodžių, tarytum išsakančių kiekvieno jūsų vidinę maldą. Siūlau keletą apmąstymų; noriu priminti kelis dalykus, į kuriuos turėtum rimtai susitelkti ir pats apsvarstyti, – tebus

tai proga visa paversti tyliu pokalbiu su Dievu, pritaikyti savo dabartinei būklei ir Viešpačiui padedant atskirti, kas tavo elgesyje teisinga ir ką darai blogai, idant malonės padedamas, galėtum ištaisyti.

Dėkok Viešpačiui už tokią gausybę gerų darbų, kuriuos nesavanaudiškai padarei, nes gali giedoti kartu su Psalmininku: *Ištraukė mane iš klampios duobės, iš mirtinos pelkės, pastatė mano kojas ant uolos ir sutvirtino mano žingsnius*¹⁶.

Atsiprašyk Jo ir už savo apsileidimus bei klaidingus žingsnius, kai patenki į pasigailėtiną veidmainystės labirintą, tvirtindamas, kad troškai garbės Dievui ir gero artimui, o iš tikrųjų troškai šlovės sau... Būk drąsus, būk dosnus ir tark: „Ne, aš nebenoriu apgaudinėti nei Viešpaties, nei žmonijos“.

Tokią akimirką kreipkis į palaimintąją dangaus Motiną, kad ji

priimtų į glėbį ir iš savo Sūnaus išmelstų tau gailestingumo. Ir tuoj pat stenkis pasiryžti, nors tau dėl to skaudėtų, įveik trukdančią kliūtį, kuri tau ir Dievui gerai žinoma.

Antgamtinio požiūrio trūkumas, puikybė, geismingumas susivienys ir tau murmės: „Bet juk tai tik menka, nereikšminga smulkmena!“ Ilgiau nesiderėdamas su pagunda, atsakyk: „Pasiaukosiu ir įvykdysiu ir šį dieviškąjį reikalavimą!“ Tu labai teisingai pasielgsi: meilė ypač įrodoma mažmožiais. Pačios sunkiausios aukos, kurių iš mūsų prašo Viešpats, dažniausiai būna mažytės, bet tokios pat nepaliamamos kaip kad širdies plakimas.

Ar daug pažįsti motinų, atlikusių nepaprastą žygdarbę? Mažai, labai mažai. Tačiau didvyriškų, iš tikrųjų didvyriškų motinų, kurios nekrenta į akis kaip išskirtinės asmenybės, kurios niekada netaps garsenybėmis,

– tu ir aš pažįstame daug. Jos gyvena kiekvieną akimirką atsižadėdamos savęs, džiaugsmingai aukodamos savo norus ir pomėgius, savo laiką, saviraiškos ir sėkmės galimybes, kad jų vaikų dienos būtų laimingos.

Paieškokime pavyzdžių kasdieniame gyvenime. Šv. Paulius sako:

Kiekvienas varžybų dalyvis nuo visko susilaiko; jie taip daro norėdami gauti vystantį vainiką, o mes – nevystantį¹⁷.

Tik apsidairykite aplinkui. Žiūrėkit, kaip mielu noru arba raukydamiesi vyrai ir moterys imasi puoselėti savo kūną, labai stengiasi saugoti sveikatą, įgyti kitų pagarbą... Negi mūsų nejaudina beribė Dievo meilė, sulaukianti tokio menko žmonijos atsako? Turime apmarinti tai, kas turi būti apmarinta, kad mūsų protas ir širdis būtų dėmesingesni Viešpačiui.

Daugelio žmonių krikščioniškasis požiūris buvo taip iškreiptas, kad

apsimarinimą ir atgailą jie suprato tik kaip „ašutinę“ ir ilgus pasninkus, apie kuriuos pasakojama nuostabiose kai kurių šventųjų biografijose. Pradėdami šį apmąstymą, padarėme akivaizdžią prielaidą, kad Jėzų Kristų turime laikyti iš tikrųjų sektinu pavyzdžiu. Prieš pradėdamas skelbti savo mokymą, Jis iš tiesų buvo pasitraukęs į dykumą, ten išpasninkavo keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų¹⁸, bet ir prieš tai, ir paskui taip natūraliai laikėsi saikingumo dorybės, kad priešai Jį šmeižikiškai apkaltino, neva Jis esąs *rijūnas ir vyno gėrėjas, muitininkų ir nusidėjėlių bičiulis*¹⁹.

Norėčiau, kad suvoktumėte tikrąją Mokytojo paprastumo esmę. Jis viešai nedemonstravo savo atgailos gyvenimo; To paties jis prašo ir tavęs: *Kai pasninkaujate, nebūkite paniurę kaip veidmainiai: jie perkreipia veidus, kad žmonės matytų juos*

pasninkaujant. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė užmokestį. O tu pasninkaudamas pasitepk [aliejumi] galvą ir nusiprausk veidą, kad ne žmonėms rodytumeis pasninkaująs, bet savo Tėvui, kuris yra slaptoje. Ir tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins²⁰.

Šitaip tu turi išgyventi atgailos dvasią: priešais Dievą ir kaip vaikas; kaip mažylis, kuris, norėdamas parodyti savo tėvui, kaip jį myli, išsižada kokių nors beverčių brangenybių: ritės, kareivėlio be galvos, butelio kamščio. Sunku žengti šį žingsnį, bet meilė galingesnė, ir jis patenkintas ištiesia ranką.

Leiskite man vėl priminti apie kelią, kurį Dievas skiria kiekvienam iš mūsų nueiti, kai kviečia mus tarnauti Jam pasaulyje, pašventinti kasdienę veiklą, kad per ją patys taptume šventi. Kupinas tikėjimo ir liaudiškos išminties, šv. Paulius moko: *Mozės*

Įstatyme parašyta: „Neužrišk nasrų kuliančiam jaučiui!²¹“ Ir klausia: Bet argi Dievui terūpi jaučiai? O gal jis iš tiesų taiko mums? Juk dėl mūsų buvo parašyta, kad artojas turi arti su viltimi ir kūlėjas turi kulti su viltimi gauti savo dalį²².

Krikščionio gyvenimas niekada nėra įspraustas į pareigų rėmus, dėl kurių siela turėtų kęsti didžiulę įtampą; jis prisitaiko prie aplinkybių kaip pirštinė prie rankos, tad ir mes, su malda bei apsimarinimu atlikdami ir didelius, ir mažus kasdienius darbus, turime niekada neprarasti antgamtinio požiūrio. Tikėkite, Dievas karštai myli savo kūrinius; kaip ištvirtų asilas, jeigu jam niekas neduotų ēsti, jeigu jis neturėtų poilsio jėgoms atgauti arba nuolat būtų smarkiai mušamas? Tavo kūnas kaip asilas, – asilas buvo Dievo sostas Jeruzalėje, – nešantis tave ant savo kupros dieviškaisiais žemės keliais: reikia jį prižiūrėti, kad neišsuktų iš

Dievo kelio, ir paraginti, kad risnotų
taip džiugiai ir smagiai, kaip galima
tikėtis iš asilo.

Atgailos dvasia

Ar tu jau stengiesi, ar jau esi
pasirengęs nuoširdiems
pasiryžimams? Prašyk Viešpatį, kad
padėtų Tau eikvoti jėgas iš meilės
Jam; teikti viskam išgryninantį
apsimarinimo kvapsnį; uoliai Jam
tarnauti, nesipuikuojant, tyliai, taip,
kaip eikvoja save lempelė, žibanti
prie tabernakulio. O jei dabar
nežinotum, kaip konkrečiai atsakyti į
dieviškuosius reikalavimus, kurie
tvinksi tavo širdyje, atidžiai
paklausyk manęs.

Atgailauti – tai uoliai laikytis
nusistatyto tvarkaraščio, net jei tavo
kūnas priešinasi arba tavo protas
nori pasinerti į tuščias svajones.
Atgailauti – tai laiku keltis. Arba
neatidėlioti be svarbios priežasties

darbo, kuris tau sunkesnis arba kuriam reikia daugiau pastangų.

Atgaila yra ir mokėjimas suderinti įsipareigojimus Dievui, kitiems ir sau, pasireiškiantis reiklumu pačiam sau, kad rastum laiko kiekvienam dalykui. Turi atgailos dvasią, kai laikaisi savo maldos plano, nors ir stinga noro, esi nuvargęs ar išsekęs.

Atgaila – didžiausios artimo meilės kupinas elgesys su kitais, pirmiausia su saviškiais. Tai jautrus rūpinimasis kenčiančiais, ligoniais, tais, kurie patiria išmėginimus. Tai mokėjimas kantriai atsakyti įkyruoliams ir trukdytojams, atidėti ar pakeisti savo planus, kai to reikia susiklosčius tam tikroms aplinkybėms, o ypač – paisant gerų ir teisingų kitų interesų.

Atgaila – gebėjimas daugybę mažų kasdieniškų nesklandumų kęsti su gera nuotaika; nemesti savo darbo, net jei ir išblėstų entuziazmas, su kuriuo iš pradžių jo ėmeisi;

nesiraukant, su dėkingumu valgyti tai, kas tau duodama.

Atgaila tėvams ir apskritai visiems, kurie turi vadovauti ar auklėti, – taisyti, kai būtina, atsižvelgiant į klaidos prigimtį ir sąlygas to, kuriam reikia pagalbos, nepaisant riboto ar sentimentalaus subjektyvumo.

Atgailos dvasia neleidžia mums be saiko prisirišti prie mūsų didingų ateities planų, kurių metmenyse jau esame numatę pagrindinius akcentus ir potėpius. Kokį džiaugsmą teikiame Dievui, atsisakydami savo keverzonių, mėgėjiškų teplionių ir leisdami, kad Jis pats parinktų akcentus ir spalvas, kurios Jam labiausiai patinka!

Galėčiau ir toliau vardyti gausybę atgailos smulkmenų, kurias tu gali panaudoti, o aš paminėjau tik dabar man atėjusias į galvą, kad vis labiau priartėtum prie Dievo ir prie savo artimo. Aš nurodžiau tau šiuos

pavyzdžius, pabrėžiu, ne dėl to, jog niekinu didžiąsias atgailas; priešingai, jos yra šventos ir geros, netgi būtinos, kai Viešpats mus pašaukia į šį kelią, dvasios vadovui pritariant. Bet įspėju tave, kad didžiąsias atgailas kartais lydi dideli nuopuoliai, kurių priežastis – puikybė. O jei mes nuolat stengiamės patikti Dievui savo mažomis kovomis, pavyzdžiui, šypsomės, kai visai nenorime; patikėk, kad šypsena kartais atsieina daugiau nei valanda „ašutinės“, – šitaip neduodame dingsties puikybei arba išvengiame kvailo naivumo laikyti save didžiais herojais. Pasijusime lyg vaikai, tegalintys padovanoti menkniekių savo tėvui, kuris labai džiaugsmingai juos priima.

Taigi ar krikščionis visada turi būti apsimarinęs? Taip, bet iš meilės. Kadangi savo pašaukimo lobį *mes nešiojamės moliniuose induose, kad būtų aišku, jog ta galybės gausa*

*plaukia ne iš mūsų, bet iš Dievo. Mes
visaip slegiami, bet nesugniuždyti;
mes svyruojame, bet neprarandame
vilties. Mes persekiojami, bet
neapleisti; mes parblokšti, bet nežuvę.
Mes visuomet nešiojame savo kūne
Jėzaus merdėjimą, kad ir Jėzaus
gyvybė apsireikštų mūsų kūne²³.*

Gal mes iki šiol nesijautėme esą
raginami ištikimai sekti Kristaus
pėdomis. Gal nebuvo suvokę, kad
savo mažus išsižadėjimus galime
sujungti su Jo atsisakymo auka: už
mūsų nuodėmes, už visų laikų
žmonių nuodėmes, už Liuciferio, ir
toliau priešgyniaujančio Dievui savo
non serviam! – netarnauiu, blogus
darbus. Kaip galėsime
neveidmainiaudami sakyti:

„Viešpatie, nuodėmės, kurios žeidžia
Tavo meiliausią Širdį, skaudina ir
mane“, jei nepasiryžtame atsisakyti
mažmožio arba paaukoti mažytės
aukos Jo Meilės garbei. Atgaila,
tikrasis noras atsiteisti, mus skatina

atiduoti save, pažadina artimo meilę.
Atiduodame save, kad atsiteistume, ir
mylime kitus, kad padėtume jiems,
kaip Kristus mums padėjo.

Nuo šiol skubėkite mylėti. Meilė
neleis mums skųstis, maištauti.
Teisybė, mes dažnai patiriame
sunkumus, betskundžiamės; taip ne
tik švaistome Dievo malonę, bet ir
neleidžiame, kad ateityje mūsų ko
nors prašytų. *Hilarem enim datorem
diligot Deus*²⁴ – Dievas myli linksimą
davėją. Dievas myli tą, kuris duoda
su džiaugsmu, trykstančiu iš
mylinčios širdies, kuris atiduoda
save Dievui neapsimetinėdamas,
nesivaipydamas, tarsi darytų
malonę.

Iš naujo pažvelk į savo gyvenimą ir
prašyk atleidimo už vieną ar kitą
mažmožį, kurį primena tavo sąžinė;
už blogas kalbas, už mintis, nuolat
besisukančias apie tave patį; už
perdėtą kritiškumą, kuris kelia tau

nerimą ir nuolatinius
nemalonumus!.. Juk galėtumėte būti
tokie laimingi! Viešpats nori, kad
keliaudami tais keliais, kuriuos nuėjo
Jis pats, būtume patenkinti, kupini
džiaugsmo! Juk nelaimingi esame tik
tada, kai savo noru klaidžiojame
egoizmo ir gašlumo, o dar blogiau –
veidmainystės keliu.

Visi krikščionio darbai ir poelgiai
turi būti nuoširdūs, o elgesys
dvasingas – jis turi atspindėti
Kristaus dvasią. Jei kam nors šiame
pasaulyje ir pridera būti nuosekliam,
tai pirmiausia krikščioniui, nes jis
turi pagausinti gautą dovaną²⁵,
skleisti tiesą, kuri padaro mus laisvus
ir išgelbsti²⁶. „Tėve, – klausite manęs,
– ką turėčiau daryti, kad mano
gyvenimas būtų toks nuoširdus?“
Jėzus Kristus savo Bažnyčiai davė
visas būtinas priemones: Jis mus
išmokė melstis, bendrauti su Jo
dangiškuoju Tėvu; Jis atsiuntė mums
savo Dvasią, Didįjį Nepažįstamąjį,

veikiantį mūsų sieloje; Jis paliko
mums regimus malonės ženklus –
sakramentus. Naudokis jais. Stiprink
savo maldos gyvenimą. Melskis
kasdien. Ir niekada neatsisakyk nešti
malonios Viešpaties Kryžiaus naštos.

Jėzus pakvietė tave kaip gerą mokinį
sekti juo, kad savo žemiškąjį kelią
nueitum skleisdamas ramybę ir
džiaugsmą, kurių negali duoti
pasaulis. Todėl, pabrėžiu, turime
žengti juo nebijodami nei gyvenimo,
nei mirties, nesistengdami žūtbūt
išvengti skausmo, kuris krikščioniui
visada yra būdas apsivalyti ir proga
iš tikrųjų mylėti savo brolius,
pasinaudojant daugybe kasdienio
gyvenimo aplinkybių.

Baigiu šiuos apmąstymus, kuriais
mėginau sužadinti tavo sielą, kad
atsilieptum kokiais nors
pasiryžimais, tegul ir negausiais, bet
aiškiais. Galvok apie tai, jog Dievas
nori, kad būtum laimingas, ir, jei

savo ruožtu padarysi viską, ką gali,
tu būsi laimingas, labai laimingas,
beprotiškai laimingas, net jei ir
niekada nepaliesi nešęs Kryžiaus.
Nuo šiol šis Kryžius nebeatrodys tau
bausmė; tai sostas, kuriame
viešpatauja Kristus. O šalia Kristaus –
Jo ir mūsų Motina Švenčiausioji
Mergelė Marija teiks tau stiprybės,
reikalingos ryžtingai žengti Jos
Sūnaus pėdomis.

1 Jn 14,6.

2 Žyd 13,8.

3 Lk 18,42.

4 Mt 11,29.

5 Mt 16,24.

6 Žr. Mt 4,1–11; Mt 8,20; Mt 8,24; Mt
12,1; Mt 21,18–21; Lk 2,6–7; Lk 4,16–
30; Lk 11,53–54; Jn 4,6; Jn 11,33–35 ir
t.t.

7 Ef 5,1–2.

8 Tariamias Makarijus, *Homiliae*, 12, 5
(PG 34, 559).

9 Mt 16,25–26.

10 Žr. Pat 24,16.

11 Mt 11,28.

12 Ps 43,2.

13 Šv. Didysis Grigalius, *Moralia*, 2, 8,
43–44 (PL 75, 844–845).

14 2 Tim 1,9.

15 Žr. Mk 15,21.

16 Ps 40,3.

17 1 Kor 9,25.

18 Žr. Mt 4,1–11.

19 Lk 7, 34.

20 Mt 6,16–18.

21 Įst 25,4.

22 1 Kor 9,9–10.

23 2 Kor 4,7–10.

24 2 Kor 9,7.

25 Žr. Lk 19,13.

26 Žr. Jn 8,32.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/viespaties-pedomis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/viespaties-pedomis/)
(2026-02-09)